

PROF. RĚPIN V ATELIEJU S SVOJIMI UČENCI.
Fot. X. pl. Glibowsky.

DEKLA ANČKA.

Napisal F. S. Finžgar.

(Konec.)

XV.

okarja sta bila vabljeni v svate. Miha seveda naj bi ju vozil. Zato se je utaboril v soboto pred svatbenim ponedeljkom na predverju in se lotil konjske opreme. Solnce je sijalo tako gorko, da je od ledenih sveč teklo. Miha je sedel sredi jermenja in zapon ter likal in gladil ponosen in hudo zadovoljen.

In je prišla mimo Ančka in se začudila.

»Jej, Miha, kako se vse blesketa!«

Veliki hlapec je obrnil medeni plošček na komatu proti solncu, da je skakal, »zajček« po zidu.

»Poglej se vanj! Kakor zrcalo je.«

»Zares. Niti Janez ni bolje napravil.«

Miha se je ozrl izpod čela na Ančko. Lice se mu je za hip zresnilo.

»O, Janez je bil kavelj! — Kdo bo pa vaju vozil, Ančka?«

»Bogvekd. Taki bajtarji se bomo vozili, kajne? Ali pa boš ti?«

»Ne bom,« je rekel Miha naglo, kakor bi odrezal, in začel spet drgniti po opremi.

»Nevoščljivost,« se je nasmehnila Ančka.

Miha je spet prenehal in dvignil glavo.

»Pa naj bo, kaj bi lagal. Norec sem bil, Ančka, velik norec. Sram me je. Ko bi ne bil tak, bi bilo morda drugače.«

Miha je vpiral oči v Ančko, da se je ozrla proč. Skomizgnila je z rameni in ni nič odgovorila. Miha je nadaljeval.

»Le skomizgaj; ampak vem, da bi bilo drugače, ko bi bil imel pamet. Ali resnica je pa ta, da še nista mož in žena.«

Ančka se je naglo obrnila proti njemu.

»Torej ti si tudi tak? Vsi ste taki, kar zeleni od zavisti. Le čakajte, naredim vam jo, ki se vam ne zdi. Uidem vam vsem izpred oči, v Ameriko, za njim, nalašč. Zakaj to je že od sile.«

Miha je poslušal Ančkin grozno in silno se je zbal.

»Ančka,« je začel preplašen kakor človek, ki zve žalostno novico.

Ančka je pa zamahnila z roko, se obrnila in odšla.

Prav tedaj je prišla župnikova dekla.

»Ančka, brž h gospodu!« je rekla zapovedujoče.

Ančka je zardela, Miha se je oglasil izpred hleva in klical dekli: